

MOST - priča

Autor Slavko Vranjković

Ponedjeljak, 31 Listopad 2011 11:31 - Ažurirano Ponedjeljak, 31 Listopad 2011 11:36

„Samo vjerom gradimo most od zemlje do vječnosti, svijetli luk do neba, a on opet i iznova pada, nikako da se spoji nad ponorom smrti, s polovinom mosta koji raste s druge obale.“

Čuo je to u Crkvi. Uznemiren. Nije im do kraja shvatio smisao, još manje svrhu. Sve mu se to pričinilo kao uzaludan napor da se prijeđe granica. Nesiguran.

Netom, prije nekoliko mjeseci, izgubio je sina, a sada, od svega i nakon svega, razboljela se i žena. Prepukla od tuge.

Svjetlo na njezinu licu. Obasjana u polutami sobe izgledala je kao da je sišla s Caravaggiova platna. Tople tamne sjene u kosi naglašavale su anđeosku bjelinu lica i mali madež na gornjoj usni.

Učini mu se da spava. Primjetni trzaji poluzatvorenih očiju odavali su nemiran san i bolest koju je nosila.

„Umro bi' za tebe“ ponavljao je uznemiren, „da ti moja smrt može vratiti zdravlje.“

Otvorila je oči. Sjale su kao dvije nemirene žeravice. U njima se ogledavalo svjetlo noćne lampe.

„Probudio sam te. Strah me da te ne izgubim,“ prošapta nježno vlažeći vlažnom maramicom njezine ispucale usne.

Šutjela je. Soba je mirisala na lijekove i jorgovan.

„Nisam ni spavala,“ ogłosi se s mukom. „Pokušala sam moliti....sve sam zaboravila..i riječi i molitve. Sve“!

„I patnja ti je molitva,“ reče. „Ti si me ti tako učila kad je naš sin....bio na umoru.“

„Vjerujem da je tako“, prošapta. „Tako bi trebalo biti. Misli mi lutaju. Nikako da ih skupim, da se usredotočim na vas koji ostajete. Prepustim se nemoći i tonem, tonem u meke jastuke, maglu, ponor. Slušam: cijeli dan i jučer pada kiša. Moje su oči izvori.“

„Popij vode“. Htio je prekinuti njezino kazivanje, vratit joj vedrinu.

„Ništa se nije promijenilo to što si u krevetu, a mi sami. Marija kuha. Na tebe je. Ivan se vraća kući odmah nakon škole. Pomaže mi. Kaže da je zaljubljen. Molim te, zamisli...on više nije mali mamin dječak, on je...“

„Odrastaju bez mene i moje pomoći, savjeta,“ prekinu ga u kazivanju. Djeci ću napisati neke opomene, savjete, da kad me ne bude...“ „Dovoljno si učinila za njih i činiš. Slušam te noću dok moliš. Misliš da spavam? Zatomiš plač i molim s tobom. Potiho. „ Možda je ova bolest trebala da nađeš vremena za mene, da mi.....“ „Bio sam razasut u stotine stvari i poslova. Oprosti!“ „Opraštam, naravno. Koliko smo godina zajedno a zaboravio si datum moga rođenja, našeg vjenčanja. Sada mi donosiš cvijeće.“ „ Brinuo sam se, radio, novce donosio, gradio“, odgovori. U glasu mu se nazirala srdžba. „To je dobro, ali bi voljela da si više bio sa mnom i djecom....kao sada, u bolesti.“

Dugo su šutjeli s rukom u ruci. Njezine su bile hladne. Imala je pravo. Ni sada, dok je drži za

ruku, nije siguran koja je boja njezinih očiju.

„Da bar načas možeš pobjeći od sebe i svojih misli, odmoriti se, bilo biti lakše. Ne brini za nas. Što nam nedostaje osim tebe?“ Govorio je dugo i brzo ne bi li joj oduzeo priliku da progovori. Bojao se da ga ne podsjeti na propuste koje je u zadnje vrijeme htio nadoknaditi.

„I jutros sam našla jorgovan na jastuku,“ reče. „Hvala ti. Voljela sam cvijeće. Je li to zakašnjela nježnost?“

„Nije ! Ne govori o sebi kao da si nekadašnja,“ procijedi kroz suze. „Postoji nada. Mnogi su se zauzeli da te prime u kliniku, u Padovu, a tamo presađuju...a tamo je sveti Antun zagovornik i naš zemljak Leopold.“

Osjeti njezinu ruku na usnama. Zašuti. „Ima li smisla nadom tješiti beznadne, zdravljem i čudom bolesne“? Pomisli.

„Kad ozdravim, ako ozdravim, zajedno ćemo u Baziliku zahvaliti Bogu i Svecu.“

„Jedva čekam taj dan!“ reče.

„Sve ove godine, od kad nam se sin razbolio, umro, do sada, nudim ti samo nevolju. Imaš ženu kao da je nemaš. Ne zaslužuješ to ni ti ni djeca. Žao mi je što ti nisam pružila više.“

„Zar mi nisi darovala najbolje godine, djecu, ljubav ? Meni, nama, nije ništa teško kad te volimo!“

„Tako si pažljiv i dobar. Ljubav je, kažu, drugo ime za bol . Zbog toga se osjećam lijepom i kad sam ovakva, nikakva, bolesna.

„ Smiri se! Da te nemam oko koga bi ruke ovio?“ Digao se naglo da mu ne primijeti suze. Osjeti nesvjesticu. Uokolo njega plesala soba, predmeti, slike pokojnih roditelja i crnim florum označena slika mrtvog sina, koloplet živih i mrtvih kao na freskama Vincenta od Kastva.

Bolest je došla nenadano, iznenada, kao što zlo dolazi.

Uzroci su bili mnogi, uključujući mnoge životne nedaće.

Tek su nedavno ugasili svijeću ispred slike pokojnog sina. Gorjela je osvjetljavajući njegovo lice. Činilo im se, kad bi god otvorili vrata njegove sobe, da ih pozdravlja pogledom i zagonetnim smiješkom mlada čovjeka.

I na grobu su gorjele uz svježe cvijeće koje je donosila svaki dan. Tih mjeseci dobila je otkaz. Više od dvadeset godina rada otišlo je u nepovrat.

Osjećala je umor. Groblje joj se pričinilo svakim danom dalje. Imala je, počesto, neodoljivu želju da zagrlji križ i ostane na grobu zauvijek. Trebali su je živu živi. Bolest je napredovala. Svaki novi dan bivao je mučniji i teži. Povraćala je osjećajući bol u trbuhu, mučninu, glavobolju, temperaturu. Nakon učestalih pretraga rekoše: „Hepatitis C“.U njoj se srušilo nebo.

Na povratku iz bolnice navratila je u Crkvu. Tražila je smirenje kao i toliko puta ranije. Lutala je pogledom od Svetohraništa do kipova na zidu. Tražila je zaštitu. Uplakana. Izašla je iz polu tamne crkve smirenija. Dan je pozdravi svjetlošću.

Da ne padne u očaj, čitala je na nagovor svećenika Bibliju. Prepirala se s Bogom poput Joba patnika. „ Što sam učinila loše da me tako kažnjavaš?“

Muža je mukom privela vjeri, a on je nakon sinovljeve i njezine tragedije gubio pouzdanje.

Svećenik je pohađao bolesnike i nju. Često. Bilo mu je lakše u kući bolesnika koji su nagriženi bolešću i godinama. Osjećao je strah u suočenju s mladom ženom. Ona je znala što gubi, nesigurna u ono što dolazi, jer dolazi prerano. Pomisli da je najbolje šutjeti i moliti. Nije smjela osjetiti nesigurnost i nemoć da objasni tajnu patnje i Boga koji se naziva Ljubav.

Govorio je o sjemenu i klasu, o Kristu koji je umro za nas, o Njegovoj ljubavi prema čovjeku i Ocu.

„Okrutan je taj vaš Bog koji traži da mu patnjom i križem Sin da zadovoljštinu za grijeh“. „Ti to ne razumiješ dragi,“ oglasila se bolesnica. „Sve ima mjesto i patnja, u Božjem planu.“

„Nije on umro da bi dao zadovoljštinu Ocu. Kad je sve učinio da ljude uvjeri u ljubav Očevu i svoju, a nije uspio, htio je smrću pokazati koliko nas voli. Prihvatio je patnju da patnicima osvjetli put. Uskrsnuo je da bi i mi imali nadu sjemena i novih klijanja.“ Svećeniku su drhtale ruke dok je govorio.

„Tko bi mu vjerovao da nije otišao na križ. Ljubav se pokazuje veličinom žrtve koju netko podnosi za svoje“. „Sjetila sam se razgovora majke Terezije i one bolesnice kad joj je rekla da je Bog ljubi, da su bolovi njegovi poljupci: „Recite mu da me više ne ljubi.“

Šutjeli su. Plamen se nemirno poigravao na križu dajući mu privid života. „Patnja nije prokletstvo,“ zaključila župnik.

„Dakako da nije kad drugi pate!“

„Bila bi to nepravda da nema vječnosti.“

„Toliki nevini trpe u sadašnjosti. Što oni imaju od vječnosti koja je neizvjesna? Kako Bog može

dopustiti zlo?“

„Ako i dopušta zlo zbog slobode čovjekove, on nije uzrok zla.“

„Mislim, prema svemu sudeći, da nas je zaboravio“.

„Nismo li mi njega zaboravili u dobru, a kad je teško mislimo da je on nas zaboravio?“

„Je li vjera odgovor na svako pitanje, na svaki problem?“ reče bolesnica.

„I jeste i nije. Bog je dao ljudima razum i volju da neke probleme riješe sami. Vjera im daje snagu!“

„Može li poraz biti pobjeda?“

„S Kristom da! Sigurno može!“

Molili su, zavjetovali se, postili. Neki su sumnjali da Bog, kod tolikih bolesnika u svijetu, želi riješiti baš njezin problem.

Kao što dolazi nesreća, tako i sreća dolazi. Iznenada.

Izdaleka ih pozdraviše krovovi grada i velike kupole na obzoru. Anđeo se, na najvišem tornju, okrenuo prema njima.

MOST - priča

Autor Slavko Vranjković

Ponedjeljak, 31 Listopad 2011 11:31 - Ažurirano Ponedjeljak, 31 Listopad 2011 11:36

Životna drama se nastavila. Liječnici su govorili o mogućem odbacivanju stranog tkiva, o postoperativnoj krizi.

„Možete je vidjeti samo načas, kroz staklo. U komi je“.

Nije znao sve molitve, a želio je moliti . Ono što je s mukom naučio zaboravio je od šoka. Djeca su gledala široko otvorenih očiju. Nijemi.

Nisu gubili nadu.

Pozvali su ih kao što se poziva na posljednji oproštaj. Ništa nije vidio od suza, ni bjelinu kreveta, prikopčane aparate, osoblje. Gledao je njezino lice, blijede ruke , svezane. Pričini mu se da su sputali krila golubice da ne poleti. Pruži ruku. Osjeti meki dodir njezinih prstiju. Sve riječi koje je mislio reći, sva nježnost na pragu „Velikog putovanja“ , ostale su neizrečene. Sve se svelo na poljubac.

Ozdravila je nakon dugog liječenja, zahvalna liječnicima i Svecu.

Bazilika ih primi otvorenim vratima kao mati.

Redar im zabrani unijeti veliku zapaljenu svijeću. Ugasiše je. Srca su gorjela molitvom

MOST - priča

Autor Slavko Vranjković

Ponedjeljak, 31 Listopad 2011 11:31 - Ažurirano Ponedjeljak, 31 Listopad 2011 11:36

[dressup games](#) [fight games](#) [battle games](#)